

Чапразова. Бждете увѣрени, че ще имате не десетъ, а нѣколко пжти по толкова. Защото вашитѣ творения заслужаватъ. Това не сж портрети, а откровение. Азъ съмъ плакала, когато съзерцавахъ вашитѣ табла. И право да ви кажа: колко пжти съмъ искала да ви пиша; да ви срещна. Но като не ви знаехъ адреса. Благодарение на апела ви ина ония искрени слова въ него за внимание и желание да видите обожателитѣ си — азъ добихъ смѣлостта да дойда сега. И то следъ толкова колебания!

Самокосовъ. Трогнатъ съмъ госпожице.

Чапразова. Азъ съмъ госпожа.

Самокосовъ. Госпожа Чапразова, азъ.

Чапразова. Само че това е бащиното ми име.

Самокосовъ. Че защо? . Омжжена, а на бащиното си име! . . .

Чапразова. Защото съмъ разведена.

Самокосовъ. Вашиятъ мъжъ трѣбва да е билъ дуракъ, за да се лиши отъ таково чувствително сжщество и да причини такава тжга на децата.

Чапразова. За щастие, че нѣмахъ деца.

Самокосовъ. Както и да е: нима вие незаслужавате.

Чапразова. Така е когато майкитѣ задомяватъ щеркитѣ си. Азъ не го искахъ, Но майка ми. . . И нека ви кажа. (замълчава)

Самокосовъ. Кажете безъ стѣснение. Ние художниците сме като свещеницитѣ: предъ насъ се повѣрватъ тайни. И никогий не узнава.